

δὲ οὐκ ὀλίγους ἀξίους ἑαυτοῦ μαθητάς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔγραψε, διὰ ξένης χειρός, πλείστας φιλολογικὰς διατριβὰς καὶ ποιήματα, ἐκδοῦς καὶ τὸς «Παπικὸς Ἐλέγχους» (1850). Διωρίσθη δὲ καὶ Μέγας ῥήτωρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Τῷ 1860 ἐξέδωκε τὰ «Ἰδιωτικὰ Στιχορρήματα», τῷ δὲ 1876 εὐρισκόμενος ἐν Ἀθήναις ἐξετύπωσε τὰ «Ἄσματα του», ἅτινα εἶχε μελοποιήσει ὁ ἴδιος εἰς εὐρωπαϊκὸν μέλος καθὸ ἐγκρατῆς τῆς μουσικῆς. Μετὰ μικρὸν ἐπανεληθὼν εἰς Κων/λιν ἀπέθανε τῇ 31 Ἰουλίου 1876.

ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ. — Ἐγεννήθη ἐν Καστορίᾳ τῆς Μακεδονίας τῷ 1772. Ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐν Βουκουρεστίῳ, συνεπλήρωσε δὲ εἰτα τὰς φιλολογικὰς του σπουδὰς εἰς Βουδαπέστην, Βενετίαν καὶ Παταύον, ὅπου ἐπεδόθη καὶ εἰς ἰατρικὰς καὶ νομικὰς μελέτας. Ἐπανεληθὼν εἰς Βουκουρέστιον κατέλαβεν ὑψηλὰς θέσεις πλησίον τῶν ἡγεμόνων Βλαχίας καὶ Μολδαυίας. Ἐγραψε ποιήματα κατὰ τὸ πλείστον Βακχικὰ καὶ Λυρικά, θεωρεῖται δὲ ὡς ὁ Ἀνακρέων τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἐγραψε προσέτι τὸ δράμα «Ἀχιλλεύς», «Γραμματικὴν αἰολοδορικὴν» καὶ «Πολιτικὰ παράλληλα». Ἀπέθανε τῷ 1847. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξεδόθησαν οἱραὶ μελετῶν του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὰ ἀρχαιολογῆματα».

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Η Ρ Ι Σ

Η οἷς εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον ὑποκειμένων εἰς τὰ ἐξανθήματα τῆς ἀκμῆς ἢ τοῦ ἐκζεματός, εἰς τὰς συμφροητικὰς ἐρυθρότητας, εἰς τὰ χεῖμετλα κλπ.

Λεπτὴ καὶ ψυχρὰ ἢ οἷς δηλοῖ τὴν χλωροσιν καὶ τὴν φθίσιν ἐρυθρὰ δὲ καὶ εὐσαρκος καὶ θεορμὴ εἶνε συχνάκις δεῖγμα πληθώρας καὶ ἀσθροτισμοῦ.

Ἐρυθρὰ καὶ ὑποκίανος ἐκ τοῦ ψύχους εἶνε πολλάκις ἔνδειξις ἐσωτερικῶν κρισῶν τοῦ ὄργανου, κατὰ τῶν ὁποίων συνιστᾶται ὁ ἠλεκτρισμός.

Εἰς τινὰ λυμφατικὰ ἄτομα, εἰς τὰς δυσκοιλίους καὶ ἀτάκτους τὴν ἔμμηρον κάθαρσιν γυναῖκας, ἢ οἷς ὑπόκειται κατὰ διαλείμματα εἰς ἐξογκώσεις ἐπωδύνους, λίαν ὀχληρὰς, αἵτινες ἀναφαίνονται εἰς πῶσαν διατηρητικὴν παρεκτροπὴν.

Ἡ οἷς εἶνε ἄλλως τε ἔδρα ἐξανθήματος εἰδικοῦ, τῆς ρινικῆς ἀκμῆς, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν μελανῶν σιγμάτων, ἅτινα ἀναφαίνονται εἰς τὰ πτερόγυα αὐτῆς καὶ ἅτινα σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν σμηματογόνων θυλακίων.

Συνιστῶμεν νὰ μὴ συμπιέξῃ τις διὰ τῶν δακτύλων τὰ ἐξανθήματα ταῦτα, διότι ἢ πίσει τὰ ἐξερεθίζει, οὕτω δὲ συντηρεῖται ἢ πάθῃσι αὐτῇ. Πρέπει νὰ πλένονται μόνον τὰ μελανὰ σίγματα διὰ πυκνῆς διαλύσεως δισανθρακικοῦ νατρίου ἐν θεορμῇ ὕδατι, μέχρις οὗ παντελῶς ἐξαλειφθῶσι. Κατόπιν ἐπαλείφονται διὰ καθαροῦ οἰνοπνεύματος.